

CAPÍTOL 7. FILIAL DE L'ESPANYOL

Mentre l'Horta lluitava als tribunals per salvar el Feliu i Codina i, en conseqüència, la seva pròpia existència, en l'aspecte esportiu l'equip lluitava a la màxima divisió de categoria regional, intentant, un i altre cop, fer realitat el gran somni de pujar a Tercera Divisió.

En la primera temporada després de la guerra civil, l'Horta va aconseguir un meritori tercer lloc en el seu grup, el tercer. En les següents campanyes hi va haver una mica de tot, encara que, normalment, l'equip del Feliu i Codina va estar sempre en les posicions de la zona alta. Sense assolir, però, pujar a Tercera.

El 1949, i amb l'afany de potenciar l'equip i aconseguir d'una vegada l'ascens, el president de l'Horta, Joan Marí, va arribar a un acord amb l'Espanyol per convertir-se en club filial. Així, mentre l'Horta es comprometia a cedir els seus millors jugadors al club blanc-i-blau, aquest l'ajudava en l'aspecte econòmic i esportiu. D'aquesta manera van tenir cabuda dins de l'equip hortenc prometedors jugadors pertanyents a l'Espanyol que, alhora que es foguejaven, feien pujar el nivell del potencial blanc-i-negre.

Cal destacar Alfredo Zalaya, Iriarte i Totó Fernández. De tota manera, l'acord entre els dos clubs no es va mantenir durant gaire temps. El cert és que no va donar els fruit esperats i les dues parts van preferir trencar-lo. Un fet anecdòtic va ser la presència en el conjunt juvenil d'un jugador eivissenc que estudiava a Barcelona i pertanyia a la disciplina de l'Espanyol. El van cedir un temps a l'Horta. Es deia Abel Matutes. És l'actual ministre d'Afers Exteriors espanyol...

Els anys quaranta van ser molt difícils, en tots els aspectes, per a l'Horta. Però va anar superant obstacle darrere obstacle gràcies a homes que ho van donar tot pel club, ja sigui en els despatxos, a les banquetes o sobre el terreny de joc.

No podem oblidar presidents com Antoni Prats i Joan Marí, o tècnics com Lluís Buyé o Manuel Cruz. Pel que fa als jugadors, podem començar la relació de figures carismàtiques amb Joan Roura. Aquest excel·lent futbolista, després de donar moltes tardes de glòria a l'Horta, va fixar pel Mataró. Al cap de poc va tenir una greu lesió a la cama. La ferida no se li va curar bé, va patir una gangrena i els metges van haver de tallar-li la cama.

Però van fer tard, perquè ja tenia tot el cos infectat i va morir setmanes després, el 8 de setembre de 1949. Tot Mataró i Horta van donar-li el seu últim adéu. Al camp del club del Maresme hi ha un monòlit dedicat a la memòria d'aquest jugador, que va deixar un record inesborrable a tot arreu. Salvador Miró va ser un altre jugador carismàtic de l'Horta dels quaranta, així com el porter Antoni Sala. I no podem deixar de citar dos jugadors que després van triomfar en l'Espanyol, el fenomenal golejador Julián Arcas, que va actuar en l'equip blanc-i-negre les temporades 45-46 i 46-47, i, més tard, el gran porter José Vicente, conegut per tothom com "el Grapes", que va destacar també en el Reial Madrid i va jugar set partits amb la selecció espanyola absoluta.